

skal jeg tillade mig et Par Ord med Hensyn til et Par andre Vædringsforslag, og navnlig Vædringsforslag under Nr. 28. Jeg tror, at man maa være det ærede Medlem for Aarhus Amt's 1ste Valgkreds (Winther) taknemlig for det Forslag, han har opstillet under Nr. 1 om en Erstatning til de mindre Landeieendomsbesidderes Brandforsikringsforening for det Bølsb, den har maattet udbetale for en Skade, der mulig er bleven forarsaget ved et forbigående Lokomotiv, thi dette Vædringsforslag maatte, om ikke Andet havde gjort det, aabne Dørene for, hvad det er for Konsekvenser, man kommer ind paa, naar man vedtager et Forslag som det under Nr. 28, hvormegen Sympathi man end kan have for det. Et Mindretal har under Nr. 28 foreslaaet at tillægge den Mand, der her er Tale om, Mads Jepsen af Brandsborg, en Understøttelse i Anledning af, at han har lidt Tab, fordi han havde aasjureret for lavt, og sagt, at det maa han have godtgjort af Statskassen. Nu kommer imidlertid det ærede Medlem for Aarhus Amt's 1ste Valgkreds (Winther) og viser, hvad der vilde være sket, naar han havde aasjureret tilstrækkeligt høit. Saa vilde det have været Brandforsikringsforeningen, der var kommen og havde sagt: Maa vi nu bede om Godtgjørelsen for det Tab, vi have lidt ved at udbetale til ham. Det var jo tænkeligt, at man kunde forsøge paa at opstille det som et Retsprincip, at Staten, som driver Jernbaner, eller overhovedet den, der driver en farlig Industri, maatte være ansvarlig for den Skade, der skete ved en saadan Industri. Det er et Princip, man i andre Lande har været meget tilbøielig til at gaa ind paa: Vi have jo nylig set et mærkeligt Tilfælde i Norge blive afgjort ved Dom i den Retning, men jeg betvivler meget stærkt, at man her i Landet vil slutte sig dertil, i alt Fald i det Omfang, som disse Vædringsforslag forudsætte. Jeg tror ikke, at man efter den hos os herskende Forestilling vil opstille en saa vidtgaaende Erstatningspligt; men under alle Omstændigheder forekommer det mig, at det maa tages som et Rets-spørgsmaal. Vil man gjøre noget Saadant gjældende, maa man prøve paa, om man ad Retsveien kan faae en saadan Fordring anerkjendt. Viser det sig da ikke at være retslig hjemlet, viser det sig, at Staten eller Bedkommende, der driver denne Industri, ikke har nogen retslig Erstatningspligt, forekommer det mig, at disse Krav paa Finantsloven om Bidrag eller Understøttelse maa bortfalde. Det maa da være de Paagjældendes egen Sag ved en omhyggelig Forsikring og paa anden Maade at sikke sig imod det Tab, som har sin Grund i den farlige Beliggenhed, deres Boliger have, en Fare, som for andre Boliger indtræder paa mange andre Maader. Men saa megen Sympathi jeg end kan have for den Mand, der omhandles i Forslaget under Nr. 28 — ikke for det, der er stillet af det ærede Medlem for Aarhus

Amts 1ste Valgkreds — ser jeg mig dog af disse Grunde og af Hensyn til det Princip, der gaar der igennem, ikke i Stand til at stemme derfor. Hvad Vædringsforslaget under Nr. 27 angaar, om Restitueringen af de 2 Legater, vil jeg blot bemærke, at den i det Væsentlige, efter hvad jeg har hørt af den ærede Ordfører, støttes paa, at disse Legater ere blevene borte under Administrationen af Jørgen Scheel's Formue, medens den var under Statens Bestyrelse og Tilsyn, og da den ærede Ordfører mente, at det skulde være Tilfældet med største Delen eller i alt Fald en stor Del af den samme Formue, at den var forsvunden under Statens Bestyrelse og Tilsyn, haaber jeg, at det ærede Flertal, naar Forslaget under Nr. 27 skulde blive vedtaget idag, da vil drage Omfjorg for til 3die Behandling at optage den Jørgen Scheel'ske Formue paa Tillægsbevillingen, saaledes at Staten nu ogsaa kan komme til at restituere den, thi det maa da være den uundgaaelige Konsekvens.

Jagerslev: Jeg vil blot gjøre en enkelt Bemærkning i Anledning af de Udtalelser, der kom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad), om, at det var noget smaaligt at negte en Bevilling, som hele Udvalget har været enigt om ikke at gaa ind paa, idet jeg vil vende Spørgsmaalet om og spørge, om det ikke er noget smaaligt at forlange den. Det er dette, tror jeg, som har ledet os, ikke det, at man i det Hele har ment ikke at kunne yde et Vederlag i saadanne Tilfælde. Jeg skal nemlig gjøre opmærksom paa, at nogen egentlig principiel Afgjørelse tror jeg ikke her er, og naar her staar „i slige Tilfælde“, kan det ikke gaa paa alle saadanne Tilfælde, som det ærede Medlem fremhævede. Her er nemlig Tale om, at en Lærer, der er ansat ved en Institution, har vikarieret nogen Tid for en Anden, der er ansat ved samme Institution; Spørgsmaalet er saa, om man i ethvert saadant Tilfælde skal yde Vederlag, og naar det nu befindes, at Vederlaget af Administrationen ansættes saa overordentlig ringe, som det gjøres i dette Tilfælde, naar det endvidere ikke har været af større Bigtighed, end at man har ladet det gaa over det Ar, hvor det burde have været forlangt paa Tillægsbevillingen, synes jeg, at man med nogen Føie kan sige, at det er et Krav, som Administrationen ikke burde være kommen frem med. Det er en ren Bagatel, og der kunde vel tale en Del for ikke at bevilge det. Det ærede Medlem maa ikke sammenligne det foreliggende Tilfælde med det, at en Embedsmand tager en hel Fremmed til at vikariere for sig, eller med det Tilfælde, at en juridisk Professor faar en anden Mand til at vikariere for sig. Det er ikke Spørgsmaalet. Spørgsmaalet er, om man, naar en Professor er forhindret fra at læse en kortere Tid, og saa en af hans Kolleger, om end ikke i